

Ալեքսանդր Ծատուրյան

«Ջուխատր» և «Կենատր»

Մարդը տրգեղ, կոշտ ու կոպիտ,
Հոգին՝ դատարկ, ջեբը՝ լիք.
Կին է առել ծաղկափրթիթ,
Իբրև ձեռքի խաղալիք...

Արշի՛ն, հաշի՛վ մարդու գլխում,
Ուշ ու միտքը փողի մեջ,
Միրո ծարավ կրնկա սրտում,
Երագներին չըկա՛ վերջ...

Կյանք են անցնում մի հարկի տակ,
Բայց սրտերով խորթ իրար.
Տարբե՛ր ձրգտում, տարբե՛ր ճաշակ,
Կինը կրրա՛կ, մարդը քա՛ր...

Եվ նայելով ես այդ գույգին
Միտք են անում թե մի օր
«Ջուխատի» կողքին... «Կենատր» բրանի...
Ո՞վ է արդյոք մեղավոր...